

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE

Štev. 3. Leto III.
V LJUBLJANI, 9. febr. 1905.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.).
 Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina III. zvezka:

	Stran
Če so potrebne pri nas Marijine in druge podobne družbe	33
Novi svetniki in blaženci	34
K očetovemu srcu!	35
Če njega zrem	37
Marijina družba in ples	37
Ne boj se ljudi!	39
Kakršno življenje — taka smrt	39
Zgodaj začel in zgodaj končal	40
Nova župnijska cerkev sv. Antona Pad. na Viču	41
Češčenje presv. Rešnjega telesa v Indiji	42
Molitev zamorca na smrtni postelji	42
Versko življenje v Mehiki	42
Razgled po katoliškem svetu	43
Cerkveni razgled po domovini	44
V molitev se priporočajo	48

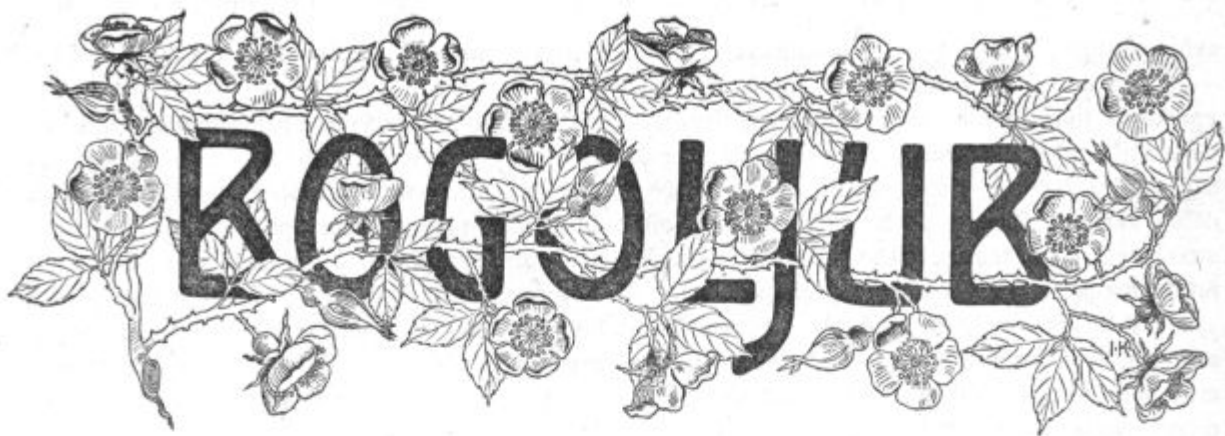
Listnica uredništva. G. J. K. v K. Posebno lepo se nam zdi od Vas, da kot gostilničar naročate in razširjate „Bogoljuba“ ter celo pišete zanj. Ali se Vam ni nič zameril, ker rad udari po pijancih?! Bog Vas živi! — Mladeničema V. F. v Stari Loki in T. R. v Mengšu. Zopet nas posebno veseli, da ste jeli fantje pisati za „Bogoljuba“, in ne samo dopisov, ampak celo sestavke. Vse pride na vrsto Za fante se bomo poslej še bolj pobrinili!

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
 na Mestnem trgu štev. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dčoracijskih
 vencov in cvetlic, dalje vencov za gg. novomašnike, nagrobnih
 vencov in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 8

Postrežba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

Če so potrebne pri nas Marijine in druge podobne družbe?

Čudno vprašanje, bi si utegnil kdo misliti! In vendar so take družbe mnogim hud trn v peti. Pa danes položimo na stran vse naše modrovanje, govoré naj — številke!

Praški profesor dr. Hilgenreiner je l. 1901 objavil po uradni „Oesterr. Statistik“ jako zanimive podatke o hudodelstvih v Avstriji. Številke se ozirajo na leto 1896. V imenovanem letu je bilo sodnijsko kaznovanih 540.136 ljudi, in od tega 28.298 radi zločinstva. Hudodelcev je prišlo na 10.000 stanovnikov (da povzamemo samo nekatere dežele): na Češkem 8, na Tirolskem 11, na Primorskem 12, na Koroškem 15, na Štajarskem 17, na Kranjskem 24.

Torej šteje Kranjska razmerno največ zločincev, namreč — 1235; povprečna številka je bila 14 na 10.000 prebivavcev, na Kranjskem pa 24, torej 10% nad povprečnim številom. In kar je še bolj žalostno, procentni nastavek ne pada, ampak narašča. V letu 1892 je znašal 20; 1893 — 19; 1894 — 20; 1895 — 18; 1896 — 24. Vsa ta leta je bila Kranjska daleč za drugimi kronovinami, vedno na zadnjem mestu.

Od teh kranjskih kaznovancev je bila ena tretjina obsojena radi tatvine in goljufige; druga tretjina, namreč 441 radi težke telesne poškodbe, malo manj kakor na Češkem, ki šteje nad 5 milijonov prebivalcev, (Kranjska pa le pol milijona), tako, da je bilo

na Kranjskem primeroma — 11krat več ubojev kakor na Češkem.

Merilo za ljudsko pravnost, če tudi ne povsem zanesljivo, so tudi — nezakonski otroci.

Največ nezakonskih otrok šteje Koroška: 43 procentov; to je 43 izmed 100 (!); okrajno glavarstvo, Murau na Štajarskem celo 50 — najmanj na Goriškem — 3. Povprečno pride v Avstriji na 100 zakonskih otrok 14 nezakonskih rojstev. Največ nezakonskih mater je med kmečkimi deklami.

Koliko je nezakonskih otrok na Kranjskem, je naš profesor gotovo po pomoti pozabil povedati. Če tudi niso vse fare take kakor Vrhnika, ki lansko leto med 173 rojenci ni štela nobenega nezakonca, je vkljub temu vrjetno, da smo na Kranjskem glede nezakonskih rojstev pod povprečno številko 14. Ljubljana je imela lansko leto 22 procentov nezakoncev (v Ljubljani je treba vpoštovati bolnišnico), a po deželi ni tako hudo.

Statistika dokazuje, da so se v zadnjih 30 letih pomnožili zločini goljufige za 46 odstotkov, hudodelstva velike nečistosti za 211%, obrekovanja za 104%, število javnih prostitutk za 214%, in število mladoletnih zločincev od 14—20 let je od leta 1881—1896 naraslo od 17 na 23%.

To je žalostno spričevalo za našo Avstrijo. Res je to, da praški profesor, ko je sestavljal avstrijsko moralno bilanco, ni povsem rešil

svoje naloge — naštel je samo dolgove, grehe, — dobra dela je pa zamolčal. In če bi bil vpošteval tudi zadnja, bi se sodba za Kranjce ne glasila tako neugodno, saj vemo, da se pri nas veliko žrtvuje v čast božjo in v dobrodelne namene. Res je, da za pretepe in poboje smo prvi, a pri tem je treba pomisliti, da naši fantje mnogokrat tega nič za greh nimajo.

Pa če smo te zadnje besede povedali v zagovor, vendar ne smemo prikrivati, da je med nami mnogo gnjilega. Vedno naraščajočega pijančevanja niti vpošteli nismo. Če bi torej hoteli obrniti na se besede Gospodove: „Po njih sadu jih boste spoznali“, bi prišli v zadrego. Med našo mladino se kaže čestokrat ne samo sirovost in podivjanost, ampak tudi žalostna brezbožnost. O tem se lahko prepričamo, če prebiramo v „Slovcu“ poročila izpred sodišča. Morda je fant še kaj vreden, ko zapusti šolo, pa do 20. leta je tak, kot njegovi tovariši; uzor mu postane: cigara, liter, nož pa lojtra. Slišal sem tožiti že več duhovnikov, in to skušnjo delam tudi sam, da mlajši gospodarji nimajo tiste verske resnobe, kakor stari, ki legajo v grob...

Če to premišljujemo, moramo pripoznati, da je opravičen klic: reforma, prenovljenje! Seveda ne taka reforma, kakršno hočejo nemški reform-katoličani, ne reforma

Cerkve, ampak reforma našega življenja.

S tem pojasnilom, upam, sem dal tudi odgovor na vprašanje: Ali so potrebne pri nas Marijine in druge podobne družbe? Seveda duhovniki pridigujemo, spovedujemo, pa s tem pridemo le premalo z ljudstvom v dotiko, posebno z mladino, ki je že itak nagnjena k hudemu, pa se ji nastavlja še povsod toliko zapeljivcev. Naših pridig slišijo res na stotine; po gostilnah, trgovinah, delavnicah, kosarnah, časopisih pa slišijo pridig nasprotnih — na tisoče. Mi seme vržemo v zemljo, pa ne moremo zmiraj nadzorovati, da bi to seme tudi zraslo. In tega nadzorstva je potreba, da se mladi ljudje na čednost privadijo, v katoliškem značaju utrdijo. Zato moramo z veseljem pozdraviti vsako družbo, ki si stavi nalogo, v verskem mišljenju in življenju izuriti mladino, zlasti mladeniče, in naj se imenuje potem kakor hoče, ali Marijina družba, mladeniško društvo ali izobraževalno društvo ali kakor hoče, ker na imenu ni veliko ležeče. Glavna stvar je, da se v pravem duhu vodi in da se doseže namen, ki bodi: povzdigniti mladino iz blatne marnosti in jo ogreti za življenje po zapovedih božjih. I. M.

Novi svetniki in blaženci.

Če pravimo novi, nečemo reči, da so služabniki božji, katere bomo sedajle naštel, svetost ali blaženost šele sedaj dosegli, ampak sedaj so bili proglašeni za svete in blažene, da jih mi častimo kot take. Zató jih lahko imenujemo nove svetnike.

Sv. oče Pij X. je v zadnjem času proglasil:

Za svetnika: 11. decembra blaženega Aleksandra Savli, bivšega škofa v Paviji, in Gerarda Majela, redovnega brata iz reda redemptoristov.

Za blažene pa so bili proglašeni: 18. dec. Gašper Bufalo, ustanovnik družbe presvete Krvi; 27. decembra Štefan Blesini, župnik v Genzanu; 1. januarja Janez Vianey, župnik arski; 8. januarja kapucinska misijonarja Agatangel in Kasijan, mučenca v Abesiniji; 15. jan. Hrvat Marko iz Križevca, Stefan Pongrac in Melhior Grodecki, ki so bili mučeni na Ogrskem.

K očetovemu srcu!

2. Pravo očetovsko srce.

Ubog rokodelec, Jakob po imenu, je imel ženo in štiri otroke, katere je kljub svoji marljivosti in varčnosti le težko preživil. Ko je pa nekoč nastala velika draginja, je zabredel v največjo zadrego. V družini je zmanjkalo živé, a Jakob ga pri najboljši svoji volji ni mogel preskrbeti. Ves obupan hodi po ulicah mesta, v katerem je bival. Tu sreča svojega znanca, ki je bil ravno tako ubog kot on. Ta zapazi njegovo potrnost ter ga vpraša, kaj da mu je. „Oh, moja uboga žena in moji otroci!“ vzdihne Jakob. „Že od včeraj opoldne nimajo več niti grizljaja kruha, in jaz ne vem, kako bi jim ga priskrbel, ker ne morem najti dela in zaslužka.“ „Sam dobro veš, da ti jaz pomagati ne morem, ker sam nič nimam, a povedati ti hočem, kako si moreš sam pomagati“, mu reče znanec. „Tam v bližnji ulici je nekdo, ki se uči kri puščati. Ta daje vsakemu gotovo svoto denarja, ako si pusti kri puščati, žilo odpreti.“ — Jakob se je sicer bal takega puščanja, in vsled tega si tudi nikdar ni dal odpreti žil. Toda ljubezen do žene in otrok mu prežene ves strah. Ne pomišlja so dolgo, ampak takoj se napoti k dotičnemu zdravniku, dá si žilo odpreti na eni roki ter prejme od njega določeno svoto. Ko pa izve, da si more na isti način še pri drugem zaslužiti denar, gre tudi k temu. S prejetim denarjem pa hiti ves vesel k peku ter kupi kruha za svojo družinico. — „Ljuba žena, ljubi otroci!“ zakliče ves vesel, ko vstopi v sobo, „dal sem si kri puščati, da vam priskrbim kruha; vaša beda mi je skoraj potrla srce!“ Potem jim pove vso zgodbo. Žena

in otroci ga s solzami v očeh objamejo ter se mu zahvalijo za njegovo zvesto ljubezen. Kaj ne, to je bil pravi oče, ki je svojo kri daroval za svoje otroke? Njegovo srce je bilo pač pravo očetovsko srce! K takemu očetu, k takemu očetovemu srcu pač otroci lahko hite z največjim zaupanjem! Ali pa meniš, da presv. Srce Jezusovo v manjši meri zasluži to ime? Nasprotno, še v veliko večji meri. Le dobro pazi!

Mnogokrat se pripeti, da smrt ugrabi kaki družini skrbnega očeta, ter vzame ženi in nedoraslim otrokom skrbnega reditelja. Ker si žena ne upa sama preživiti nedoraslih otrok, zato poišče, ako ji je mogoče, drugega moža, ki bi njej in otrokom nadomestoval prvega moža, očeta. Naj se tudi ta mož še toliko trudi za otroke, vendar ne hité otroci k njemu z istim zaupanjem kot so hiteli k umrlemu očetu. Naj jim razodeva še toliko ljubezen, vendar ne čutijo otroci v sebi istega nagnenja do njega, kot so čutili do umrlega očeta. Otroci sami ne vedo, zakaj. Ali pa veš ti? Glej, ta jim ni dal življenja, med tem, ko jim je umrli oče dal življenje. — Otroško srce samo po sebi čuti, da mu je pravi oče tisti, ki mu je dal življenje, da je le njegovo srce pravo očetovsko srce, kateremu se čutijo nehote naklonjene. Le k temu srcu ga vleče neka nepoznana mu sila. Ako pa to uporabiš na presveto Srce Jezusovo, moraš reči, da je to Srce v pravem pomenu, v najvišji meri, pravo očetovsko srce, zakaj srce je tistega, od katerega je vse življenje. Presv. Srce Jezusovo je srce Sina božjega, ki se v sv. pismu imenuje Beseda božja.

O tej Besedi pa pravi sv. evangelist Janez v začetku svojega evangelija: V začetku je bila Beseda, po njej je bilo vse storjeno, kar je storjenega.“ Beseda božja je ustvarila ves svet in vse, kar je na njem. Torej si tudi ti stvar te božje Besede. Vse, kar si in kar imaš, imaš od nje. Od nje imaš telo in dušo, imaš življenje, z eno besedo vse. Beseda božja, Sin božji je torej tvoj Stvarnik, tvoj Oče, od katerega imaš še v večji meri življenje, kot od svojega telesnega očeta. Ko bi on ne bil hotel, ko bi on ne bil od vekomaj deločil, da boš zagledal luč sveta, bi ti tudi tvoj telesni oče ne bil mogel dati življenja. Ali se torej presv. Srce Jezusovo ne more po vsej pravici imenovati: pravo očetovo srce? A se več! Jezus Kristus, večna Beseda, ti ni dal samo telesnega življenja, marveč se veliko dragocenejše, dušno življenje. Vsled prvega greha sta prva človeka in ves človeški rod zapadla večni smrti. Prvi greh je njuni duši in dušam vseh njihovih potomcev vzel življenje. Vsak otrok, ki se rodi, se rodi v grehu, je torej na duši mrtev. Ali pa veš, kdo je dal tvoji duši življenje? Jezus Kristus, tvoj Odrešenik. Pa kako? Le poglej ga na križu, kjer visi z razpetimi rokami, razbičanim in razmesarjenim telesom, z od trnjev prebodeno glavo, predrtimi rokami, nogami in predrtim srcem. Vsa kri mu je odtekla, ni je več kapljice v njem. Ah veš, čemu je vse prestal, čemu je pretil vso svojo drago kri? Da bi tebi in vsemu človeškemu rodu podelil dušno življenje, da bi nas očistil greha, vsled katerega je bila mrtva tvoja in vsakega človeka duša. Zato sam pravi: „Jaz sem prišel, da imajo življenje in da ga obilnejše imajo.“ (Jan. 10. 16.) Ali še moreš dvomiti, da je Jezus Kristus tvoj pravi oče, njegovo presv. Srce v resnici pravo očetovsko srce?

Kar pa še dalje otroke z nepremagljivo silo vleče k očetovemu srcu, kar jim ga kaže pravega očeta, je očetova skrb za otroke, s katero jim preskrbi potrebnega živeža, obleke in drugih potrebnih reči. Ali pa mar presveto Srce Jezusovo ne razodeva iste očetovske skrbi? Oh, pa kako, in še v koliko večji meri! Kako lepo ti napoveduje sam Gospod, kolika skrb biva v njegovem presv. Srcu že za tvoje telo. Vem, da so ti znane njegove besede: „Ne skr-

bite za svoje življenje, kaj boste jedli; ne za svoje telo, s čim se boste oblačili. Poglejte tice pod nebom, ne sejejo, ne žanjejo, ne spravljajo v žitnice, in vaš Oče nebeški jih živi. Ali niste vi več kot one?... In za obleko kaj ste toliko skrbni? Ne skrbite torej in ne recite: „Kaj bomo jedli, kaj bomo pili, ali s čim se bomo oblačili? Po tem vprašujejo le pogani. Zakaj vaš Oče ve, da vsega tega potrebujete.“ (Mat. 4. 25 - 32). Na drugem mestu pa pravi: „Jaz in oče sva eno.“ (Jan. 10. 30.) Ali nam je pač mogel lepše razodeli in opisati svojo očetovsko skrb, s katero nam preskrbi vsega potrebnega za telo?

Toda, koliko večje skrb je nam šele razodel za našo dušo, katerej je preskrbel najlepšo obleko in najboljšo hrano.

Kakor ti je znano, je naš Gospod Jezus Kristus kaj pogosto primerjal nebeško kraljestvo ženitnini in tudi pristavil, da k tej ženitnini ne more nihče priti, ako nima svatovskega oblačila. Kaj pa je to svatovsko oblačilo, kakšno je? To je posvečujoča milost božja. Pa kako dragoceno je to oblačilo. Sv. Katarina Sienska je nekoč videla dušo v posvečujoči milosti božji, oblečeno v to svatovsko oblačilo. Vsa prevzeta od lepote je zaklicala svojemu spovedniku: „Oh, častiti oče, ko bi vi videli, kako lepa je duša v posvečujoči milosti, noben trud, nobeno delo bi vam ne bilo preveliko, da zveličate duše.“ — Ako hočeš videti, koliko je vredno to oblačilo, vzemi v roke življenje svetnikov, pa boš videl, kaj so vse storili, da bi ga ne omedeževali ali celo zapravili. Ta je zapustil vse premoženje, vse časti in posvetno veselje, kakor sv. Alojzij, drugi je raje pretrpel najhujše muke in bolečine, kakor mučenci, kakor da bi bili izgubili posvečujočo milost božjo. Kdo pa nam je preskrbel to oblačilo, kje je moreš dobiti? Vem, da ti je znano, da je dobiš v zakramentih, zlasti v zakramentu sv. krsta in sv. pokore. Zakramente je postavil Jezus Kristus. Pa ne misli, da ti je preskrbil to oblačilo brez vsakega truda. Veliko se mora truditi oče, da preskrbi svojim otrokom potrebne obleke. O delati, truditi se, da, veliko in krvavo je moral delati v ta namen tudi naš Gospod Jezus in to ne en dan, en teden, mesec ali leto, ampak celih triintrideset

let se je trudil in potil. Oh, kolikrat si je izmučil svoje noge, kolikrat utrudil svoje roke pri tem delu. In naposled je v najhujšem trpljenju na križu umrl, preлил svojo drago kri do zadnje kapljice. Vse to pa edino le zato, da je tvoji duši preskrbel dragoceno obleko posvečujoče milosti božje. Kakor oče svojim otrokom pokaže svoje žuljave roke rekoč: „Glejte, otroci, toliko sem se trudil za vas, da sem vam preskrbel obleko in drugo“, enako ti tudi Gospod kaže na križu svoje predrte roke in noge, svoje prebodeno Srce, češ: Glej, koliko me je stala tvoja dušna obleka! In ti bi mogel še dvomiti, da presv. Srce Jezusovo ni pravo očetovsko srce? A še več. Gospod je tudi dobro redel, da bo tvoja duša na te-

žavnem potovanju na tem svetu potrebovala tečne hrane, da ne omaga na potu. Zato ji je tudi preskrbelo tako hrano. Pa kakšno! Svoje lastno meso in svojo lastno kri v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Ali si moreš misliti večjo ljubezen, večjo skrb in torej tudi boljše očetovo srce? Ako smo primorani onega moža, ki je z lastno krvjo kupil otrokom živeža, imenovati pravega očeta, njegovo srce pravo očetovsko srce, koliko več zasluži to ime še le presv. Srce Jezusovo! In k temu Srcu, polnemu ljubezni in očetovske skrbi, bi ti ne hitel z vsem zaupanjem, zlasti kadar tvoje srce mučijo razne bridkosti in težave, ako te nadla-gujejo razni križi in nadloge?

J. M. Seigerschmied.

Če njega zrem . . .

Če njega zrem v monštranci zlati,
veselja se mi duša taja,
čutil se v srcu sto poraja,
neslišno vro mi pred oltar
Gospodu v dar.

Če njega zrem, pozabim vse;
pozabim, da me zemlja nosi,
pozabim, da mi trnja trosi,
in misel eno mislim le,
da bolj še vzljubi ga srce,
da ljubi ga nad vse.

Če njega zrem, mi solnce sije,
skrivnosten mir duha poljublja,
megla skrbi pred njim se zgublja,
srca globino mu odprem
in njega zrem.

Če njega zrem, več ne želim.
Ob njem se duša mi raduje,
pogled njegov me osrečuje;
le nekaj prosim koprneče,
da tudi v domu rajske sreče
— na veke njega zrem.

S. Elisabetha

Marijina družba in ples.

(Dalje.)

In kaj naj rečemo o današnji dobi? Ali ni v mnogem oziru podobna časom rimljanske nenravnosti? Na eni strani se je povečala omika, razcvetela se je kupčija in obrtnija, ki je pre-

skrbela sodobnemu človeku vse polno sredstev in pripomočkov, streči svojem telesu, nasičevati svojo uživanjaželjnost. V isti meri je pa človek tudi zgubil zmisel za zataje-

v a n j e. Neizmerno se šopiri poželjivost po čutnem razveseljevanju, po izbranih jedilih in pijačah, dragih oblekah, zložnem življenju. Nesramnost se ne skriva več. Pesniki in pisatelji jo proslavljajo v svojih spisih, za vsakim voglom zagledaš nehoté nesramno podobo, ki jo je nastavil umetnik kot zanjko tvojim očem. Božjo ljubezen, ljubezen do Marije hočejo poriniti v kot, na prestol pa postaviti meseno pohotno ljubezen. Zares veljajo besede velikega apostola kakor nalašč za današnje dni: „Dnevi so hudi, zato naj bodo tisti, ki uživajo ta svet, kakor bi ga ne uživali.“

Namesto starih, spodobnejših plesov so prišli novi plesi, ker živimo v drugih časih.

Ali je treba ples popolnoma zatreti, da bi se mladina ohranila poštena? Ali ni mogoče ples ohraniti v gotovih mejah? — Če je rana neozdravljiva, jo je treba izžgati. Cerkev nima navade prenaglit se, potrpi do skrajnosti. Toda, kdo bo danes ples ohranil v dostojnih mejah? Menite li, da bo mladina ubogala dušnega pastirja, če ples zaključi eno uro pred polnočjo? Bo li gostilničar s tem zadovoljen? Ali bo morda pomagala višja oblast? Odpravite povodenj alkoholizma in zamašite vire novodobne samopašnosti, potem bo tudi ples zgubil velik del svoje nevarnosti.

Ali naj se zanesemo na stariše? Pod nadzorstvom očetovim gre hči plesat v gostilno ob 4. zjutraj prideta oba pijana domov!

Ali naj se zanesemo na mladino? Na plesu se umetno uspava vest, počutno vedenje plesavca popolnoma prevzame, višje dušne zmožnosti se potisnejo v stran, da morejo vladati nižje strasti. Tu je vse omamljivo: godba, na videz dovoljeno, v resnici razuzdano gibanje, pijača, mlada kri, ponočni čas! — Ali je mladina zadosti močna ustavljati se tem mikavnostim? Neka deklica je prosila nekoč svojo ne preveč pobožno mater, naj opravi v nedeljo popoldne mesto nje uro molitve, da bo mogla iti plesat na neko svatovščino. Mati dovoli. Zvečer pa so jo fantje prinesli domov! — Našli so jo pijano, ležečo ob potu. — Ples spada k tistim razveseljevanjem, kjer vse draži k nezmerne mu veselju. Kadar se ples enkrat začne, strasti vedno bolj rastejo in kjer so mi-

lili plesati par ur, plešejo cel dan in celo noč, plešejo tudi tri dni!

Na plesu človek pozabi nadnaravne resnice, božjo vsepričujočnost, izgubi ljubezen do notranjega zbranega življenja, do tihote, skromnosti, ponižnosti in pobožnosti, navzame pa se posvetnega mišljenja. Verski čut, ljubezen do verskih vaj zamre, raste pa mesenost. Lilija čistosti na plesu ne vspeva, ampak hitro začne veneti. Bistvo današnjih plesov je neposredna ozka zveza z drugim spolom. — Še v cerkvi sta spola ločena.

Na plesu vlada mehkužnost, počutnost, nasladnost. Tu se streže strastem, tu se šopirijo sedmeri glavni grehi, zlasti napuh, nečistost, požrečnost in lenoba na strani mladine, lakomnost pa na strani prirediteljev plesa.

Kjer govoré strasti, tam ni pameti. Mladina, sama sebi prepuščena, ni zmožna pogasiti tega ognja.

Če se ugovarja, „saj ples ni greh“, odgovorimo, „tudi ogenj ni greh, a greh je ogenj zlorabiti“. Kar se danes imenuje ples, to je zloraba plesa, kjer so na stežaj odprta vrata raznim notranjim in zunanjim pregreham. Današnji javni plesi, h katerim ima vsakdo pristop, so vsled okoliščin večinoma redno bližnja prilika grehu, če prav ne precej, pa vsled ponavljanja. Pomisliti treba, kaka mladina se shaja po javnih plesiščih. Koliko jih je že vseh pokvarjenih, brez sramu, brez strahu božjega. Naj bo deklica nedolžna kot golobček, če bo dalje časa zahajala v to družino, kmalu jo bodo jastrebi oropali zlatih peruti. Popolnoma popačenim pa je ples zopet zaradi njihove popačenosti bližnja prilika, naj bi bile tudi plesavke — same svetnice.

Ni dosti, varovati se samo greha, bežati treba tudi pred grešno, zlasti bližnjo nevarnostjo. Boriti se je treba zoper greh, pa tudi zoper vir in korenino grehov.

S plesom se dela tudi nečast Gospodovemu dnevu in sv. maši. Mladina gre k božji službi — zaradi plesa. Cerkev je vedno svarila pred plesi.¹⁾ Sveti Frančišek Saleški trdi, da kakor najboljše gobe niso zanič, tako tudi najboljše plesi niso nič prida.

¹⁾ Gl. Venec III. l., str. 27.

„Če dekletom iz Marijine družbe ne pustite na ples, se ne bodo mogle omožiti. Marijina družba je torej škodljiva“, tako se dalje ugovarja. — Gotovo je, da ima mnogo deklet poklic za zakonski stan in družba ravno vzgaja deklice, da bi mogle biti kedaj dobre krščanske žene. Ali res ples vodi do srečnega zakona? Slabo dekle, ki išče ženina na plesišču, slab ženin, ki si ne upa drugje dobiti neveste! Dekleta iz Marijine družbe dobro vedo, kaka znanja jim vest dovoljuje. Na plesu se shajajo najlahkomišljenejši ljudje, ki jim je zakon deveta briga in katerih nevesta morda še ne hodi v šolo. Kje je še njihova ženitev? Res pa je, da se po plesiščih sklepajo znanja, a znanja, iz katerih ne bo zakona, ali pa vsaj nesrečen.

Neka bogata plesavka je podarila svojemu plesavcu lep robec, na čegar štirih koncih se bili všiti tolarji — križavci. Plesavka, edina dednica lepega posestva, je premagala plesavca — vzel jo je, a ona je prepozno spoznala, da si je bila kupila in priplesala velikega pijanca, ki je še pred svojo smrtjo srečno pognal po grlu lepo posestvo.

Modri mladeniči ne tirjajo, da bi znala nevesta dobro plesati, pač pa gledajo na to, če je poštena, pridna, razumna, dobra gospodinja, varčna, krotka in ljubeznjiva itd. Tako devico hoče imeti pameten mladenič, zato pa ne tirja, da bi morala njegova nevesta pometati plesišča, še predno jo je izbral. (Dalje.)

Ne boj se ljudi!

Na Tirolskem se je pred kratkim poslavljala hči od domačih, da si bo pri tujih sama kruha služila. Mati ji je rekla za slovo: „Micika, živi tako, kakor sem te jaz učila, in to tudi, če te bo kdo zasmehoval! Če pa te

liko moči nimaš v sebi, da bi prenašala zasmehovanje hudobnih ljudi, potem nisi več vredna, da si moja hči.“ — Tako pravi tudi mati Cerkev in Mati Marija svojim otrokom.

Kakršno življenje — taka smrt.

Kder je bral v „Bogoljubu“ št. 2, na strani 23 in 24 zgodbo o nesrečni, ob koncu življenja pa zelo zelo srečni Metki, temu se je gotovo vrinilo vprašanje: Kaj pa zmenoj? Jeli z menoj vse v redu? In gotovo se ne motim, če trdim, da je marsikdo preiskal še enkrat vse koticke svojega srca, li ne tiči kje kaka grdoba.

Večkrat sem že slišal ali bral o kakem izpreobrnjenju, pa navadno je imel dotičnik vselej kako pobožno navado, opravljal k temu ali onemu svetniku katerokoli pobožnost. Največkrat pa se je godilo to po Mariji. Vsaj je ona „pribežališče grešnikov“. Tako tudi pri Metki.

Ker jih je pa mnogo, ki na vse pozabijo, tudi na Marijo, zato vam hočem jaz z resnično a žalostno zgodbico potrditi stari a resnični pregovor, ki pravi: „Kakršno življenje — taka smrt!“

Človek, o katerem hočem pisati, je bil tržaški najdenec. Pravo ime zamolčim. Recimo mu Pavel. Pri svojih rednikih v K. je bil do devetnajstega leta. Potem je šel po svetu. Dalje pa, kakor se da sklepati iz njegovega pripovedovanja, se je popolnoma udal svojim strastem. Privzel si je neko ničvredno žensko, in s to sta se vlačila skupaj iz dežele v deželo. Kakor je že navadno pri takih vlačugarjih, prišel je ob vse vero.

Dolgo ni nihče vedel zanj. Še le na starost, ko so ga po odgonu poslali v domačo občino, takrat so se stari ljudje še spomnili nanj.

Od takrat ga je morala živiti občina. Hodil je od hiše do hiše, kakor je tu navadno. Zanimivo je, kako se je bal molitve. Jedel je najraje zunaj sam, da ni bilo treba moliti. Spal na skednju ali v hlevu, da zopet ni bilo treba moliti. A po zimi je bilo hudo; pri peči je pa

bilo treba moliti. Seveda ako je le mogel, se je potuhnil kot bi spal. Če pa ga je kdo zdrezal, kako je godrnjal! Kakor razvidite, mu je bilo najgroznejše delo — moliti. Neka pobožna žena je na koncu rožnega venca še nekaj očenašev dostavila. Kako je godrnjal: „Vse bo spravila skupaj!“ Da ga pri takih okolščinah ni imel nihče rad, se razume. Ljudem je bil prav zoprn.

Da bi šel kedaj k spovedi, o tem ne ve nihče nič povedati. V cerkev ni šel nikoli. Če je bil pri naših podružnicah shod in če je prišel tje, prišel je le zato, da je beračil, pa v cerkev tudi takrat ni šel.

Kjer se je govorilo čez duhovnike, tam je bil prvi. Tem je podtikal vse sleparije, sploh vse, kar je bilo slabega!

Ker je mnogo sveta obhodil, pečal se je s slabo tovaršijo, zato se ni čuditi, da je bil poln sovraštva do vsega, kar bi mu količkaj vzbu jalo vest.

Sedaj pa konec. Približevati so se mu začeli tudi zadnji dnevi. Ko je v četrtek 19. prosinca prišel v neko hišo, pravi med drugim: K vam sem še sam prišel, a od vas me boste nesli. Bil je res slab, in ker je vedno ječal in hropel, mu hišna gospodinja prigovarja, da bi poslali po duhovnika. On pa pravi, da tega še ni treba in da ni dolgo, kar je bil pri spovedi, seveda je lagal. Ko so pa pri hiši le videli, da je res vedno slabši, so se radi njega, da bi

ga kaj omečili, začeli pogovarjati o cerkvenem govoru g. župnika, v katerem so g. župnik razlagali, kako strašna je smrt nespokorjenega grešnika, in da od človeka, ki umrje v stanu smrtnega greha brez vsakega kesanja, gre duša gotovo v večno pogubljenje in še več družega Pavel molči in poslušaj. Kaj mislite, mar ga je li kaj ganilo? Kaj še!

Ko nehajo govoriti, pravi:

„Župnik pojde prvi v pekel, da bo nam pot kazal. Potem pojdemo šele mi za njim.“ Isti dan, ko se je to zgodilo, se je imel predstaviti k drugi hiši. Ker je hiša soseda precej oddaljena, so ga prepeljali. Na voz je šel sam, z voza tudi. Gospodinja mu pri peči postelje, on se vleže.

Za tem grede domači k raznim opravilom. Čez malo časa se vrne gospodinja in kaj zagleda! Pavel je mrtev! Grozna resničnost! Bog se ne da zasramovati! — — —

Vam pa dragi mladeniči slovenski, ki mnogi tako želite iti med svet, največ zato, da bi vas ne nadziralo skrbno materino, radi vas tolikokrat se solzeče oko. Tu imate zgled, kam privede človeka, kdor se svetu uda in pozabi Boga. Pa tudi nikar se izgovarjati: sedaj, ko sem mlad, naj uživam, ko bom star, bom pokoro delal. Pavel je bil star približno šest in osem deset (!) let, pa ni hotel pokore delati. Res: Kakršno življenje — taka smrt!

Zgodaj začel in zgodaj končal ...

29. jan. je trinajstletni Lojze Gartner, posestnikov sin v Jarčinem-brdu v loškem okraju, v družbi drugih fantov izpil tri četrt litra žganja. Gartner se je tako opil, da ga je moral neki drugi fant peljati domov. Komaj dobri streljaj od Jarčinega brda zagazil je fantič v sneg in kakor se je po sneženem sledu poznalo, ni mogel več najti poti. Drugo jutro so ga ljudje zmrznjenega našli ležati v snegu. —

Pa pravite, da žganje dobro ne greje!! — O srečna domovina, ki ima take mlade junake, da žrtvujejo že zgodnje jutro svojega življenja v službi mogočnega kralja alkohola!...

Potem so pa še neki ljudje tako sitni, da ljudem vsiljujejo tisto nepotrebno družbo treznosti, in jim zabranjujejo nedolžno veselje s tem ljubim žganjem, ki človeka v mrzlem snegu tako prijetno zaziblje v spanje! — — —

Nova župnijska cerkev sv. Antona Pad. na Viču.

Župnija Marijino Oznanenje v Ljubljani (franciškanska) je narasla na 13.500 duš in se razteza po tržaški cesti na daljavo ene ure. Občina Vič-Glinice šteje sama 3.500 duš, kajti hiše rastejo iz tal kakor gobe. V dvajsetih letih so nastale cele nove vasi, n. pr. Nova vas, Rožna dolina, Amerika, v katerih prebivajo večinoma delavski sloji, ki potrebujejo

Sv. družina.

posebne duhovne oskrbe. Tudi je zunaj četverorazredna šola, oddaljena tri četrt ure od Ljubljane. Nujno je potrebno, da se v občini Vič-Glinice ustanovi posebna župnija, da bodo mogli ljudje v cerkev, zlasti v zimskem času, da bodo duhovni pastirji sredi ljudstva, v neposredni dotiki z njim, ker le tako je mogoče nadrobno pastirovanje in verska organizacija ljudstva.

Z visokega mesta se je izrazila želja, naj franciškanska provincija sezida na Viču novo cerkev in ustanovi novo župnijo-hčerko. Pro-

vincija se težko loti te naloge, ker ji nedostaje denarnih pripomočkov, občina sama pa tudi ne more zidati cerkve, saj še ni plačala nove šole, pa bo že treba razširiti jo.

Ustanovilo se je tedaj, cerkveno-stavbeno društvo, potrjeno od visoke c. kr. deželne vlade ki naj bi zbiralo doneskov in sezidalo cerkev. K društvu lahko pristopi vsaka fizična in moralna oseba, ki plača na mesec 20 vinarjev. Dobrotniki plačajo 200, ustanovniki 100 kron, Namen društva se bo dosegel le tedaj, ako se društvo raztegne na celo deželo. Bodi tedaj društvo priporočeno vsem častivcem sv. Antona Padovanskega, tretjerednikom, Marijinim in drugim družbam; naj pomagajo pri tem dobrem delu, naj pomagajo razpečavati društvene knjižice, nabirati člane in denar, širiti idejo ustanovitve nove župnije itd. V franciškanskem samostanu v Ljubljani je sedež društva, od tam se dajejo pojasnila, razpošiljajo knjižice in vpisovalne pole, tjekaj se vpošilja članarina. Jako zaslužljivo je za preč. gg. duhovnike in druge nabiralce in nabiralke to delo, saj se bere pri Tobiju: „Blaženi, ki bodo tebe zidali.“

Vsi člani so deležni sv. maš, ki se bodo opravljale od pričetka do zaključka družbe vsak prvi torek v mesecu pri svetnikovem altarju najprvo v Ljubljani, potem pa na Viču. Sv. Anton pa tudi nikomur ne bo ostal dolžan.

Kako je podjetje pri srcu prevzvišenemu knezoškofu, se spozna iz pisma, ki ga je Pre vzvišeni pisal preč. P. provincijalu: „Prav posebno ste me razveselili, ko ste mi povedali, da mislite na Viču sezidati lepo cerkev na čast sv. Antonu in ustanoviti novo župnijo. Iz dna srca Vam častitam na tem plemenitem namenu, ki je zares v čast božjo in zveličanje duš. Naj Gospod delo blagoslovi, da se srečno začne in prav kmalu zopet srečno konča.“

Neradi bi bili komu nadležni, vendar se bomo obrnili pismeno z vpisovalnimi polami in knjižicami pravil na vse strani in prosimo blagovoljnega sodelovanja.

V Ljubljani o božiču 1904.

P. Hugolin Sattner,
predsednik družbe.

Češčenje presv. Rešnjega telesa v Indiji.

Iz Bangalorja v prednji Indiji piše škof Hurt: V dneh 17., 18., in 19. majnika smo obhajali pri nas veličasten praznik. Imeli smo namreč velik shod v proslavo presv. Zakramenta. Edenindvajset škofij se je udeležilo shoda po svojih zastopnikih. Stolnica, precej

prostorna, je bila vsak dan premajhna. Sklepna procesija — res pravo zmagoslavje Jezusa Kristusa — me je spominjala na največje sprevođe v Evropi. Pozabili smo sploh, da živimo med pogani.

Molitev zamorca na smrtni postelji.

Usmiljenka vpraša smrtno bolnega zamorca: „Ali molite, kakor smo vas naučili?“ „Seveda molim“, odgovori. „Molim, pa popolnoma po svoje, kar mi ravno pride na misel, n. pr. takole:

O moj Bog, ti si moj Gospod, kateremu mora vse služiti. Tudi jaz Ti hočem služiti. Dal si mi življenje in ohranil do danes. Pre-

skrbel si mi tudi jesti. Ti živiš tudi moje otroke in jim daješ življenje in moč. Na stare dni si mi dodelil še pravo vero in odpustil moje grehe. Rad bi ti povrnil, pa s čim? Nimam družega kakor mnogoštevilno družino. Ta bodi tvoja in naj ti služi za me po moji smrti.“ Kako lepa molitev iz ust vsakega kristjana!

Versko življenje v Mehiki.

Središče svete vere je presv. Rešnje Telo. Poglejmo le, kako časti in moli krščansko ljudstvo Jezusa v presv. Zakramentu onstran morja. Nikjer na svetu, tako piše neki misijonar, se ne deli sv. popotnica s tako pobožnostjo in živo vero kakor pri nas v Mehiki. Po naših mestih je navada, da prepuste premožnejši ljudje duhovniku voz za obhajilo. Vrsté se med seboj teden za tednom.

Duhovnik nese presv. R. Telo v popolni duhovski opravi. Po ulicah vsi ljudje brez izjeme pokleknejo in kleče toliko časa, da izgine voz izpred oči.

Mudil sem se v mestu Guadalajara. Bilo je zvečer. Vse mesto je zbrano na glavnem trgu.

Igra mestna godba. Visoka gospoda se sprehaja med krasnimi nasadi. Naenkrat pade vse na kolena. Godba preneha in ves šum potihne. Kaj se je neki zgodilo? Iz bližnje stolnice nese duhovnik sveto popotnico. Vsi pokleknejo brez izjeme in sicer na obe kolena. Kako osramoti ta zgled marsikako liberalno mestece v Evropi!

Na vse zgodaj že vstanejo posli, da pripravijo vse potrebno v hiši. Hiša se okraši kakor za ženitovanje. Pred vhom postavijo palme in različne cvetlice s širokim perjem. Pot, kjer stopa duhovnik, je pregrnjena s preprogami. V bolnikovi sobi napravijo cel oltar. Okna zakrijejo z belimi pregrinjali v znamenje, da se v tej hiši mudi danes sam Jezus Kristus.

Da spoznaš živo vero našega ljudstva, pog'ej enkrat v naše cerkve. Indijanci so trdno prepričani, da je tukaj res hiša božja. S kako pobožnostjo so pri sveti maši! Splošno je pri nas v navadi, da vsi klečimo pri sveti daritvi. Silno ljubijo cvetlice. Sami pleto vence, s katerimi krasé zelo okusno altarje. V naših cerkvah se ti zdi, da si na lepem vrtu.

V Sili sem videl posebnost. Cerkev je posvečena dvanajstim apostolom. Vsak apostol ima svoj oltar, kjer se predstavlja njegovo mučeništvo. Poleg cvetic zapazim zraven oltarjev tudi kletke z najlepšimi kanarčki. Ljudstvo ljubi hišo božjo in jo skuša v svoji priprostosti dostojno okrasiti.

V holandski škofiji Harlem prestopi vsako leto okrog 500 protestantov v katoliško Cerkev. Po drugih škofijah holandskih ni takega napredka pri katoličanih, vzrok temu so mešani zakoni.

Sveti križ v šoli. V neki bretojski občini na Francoskem se je po poročilu lista „Univers“ dogodil ta slučaj: V šolski sobi v Gvidacielu je visel še vedno križ na steni, akoravno je bil Komb zapovedal šolskim oblastvom, da morajo križe odstraniti iz šol. Učitelj se ni upal iz strahu pred ondotnim katoliškim ljudstvom tega takoj storiti. Bilo je nekaj dni po sv. treh Kraljih. Ko pridejo otroci v šolo in hočejo pred poukom moliti, jim pove učitelj, da je križ na višje povelje odstranil, češ, da tudi po drugih šolah več ne visi. Zalostni so odšli otroci opoldne iz šole. Med stariši je nastala radi tega velika razburjenost. „Lansko leto so pregnali redovnice, sedaj mečejo križe iz šol, kmalu nam bodo zaprli cerkve“, so rekli. Sklenili so, da se bodo nad učiteljem maščevali. Popoldne ob 2. uri je učitelj zastoj pričakoval mladino v šolo. Ob 3. uri so prišli otroci v prazničnih oblekah okrog vratu so imeli na vrvicah pripete male bakrene križce „Kaj pa naj pomenja ta komedija? Vse bom ostro kaznoval“, vpil je razburjeni učitelj nad otroci. Na to pretenje so otroci soglasno začeli mahaje z robci in klobuki vpiti: „Vive la croix!“ „Vive

le Christ!“ Živijo križ! Živijo Kristus! Učitelju plane ves besen nad prvega učenca in mu hoče strgati križček. Toda učenec se mu postavi po robu ter odgovarja: „Križ je moja lastnina. tega mi ne bodeste odvzeli, kakor ste onega na steni.“ „Živel križ! živel Kristus!“ odgovarjali so drugi učenci. Pred šolo pa je bila zbrana množica ljudstva. Učitelju ni kazalo drugega nego otroke izpustiti domov. Ti so šli s stariši na dom. Ko je šel učitelj iz šole to dogodbo poročat županu, zapazil je na zunanjih šolskih vratih naslikan velik črn križ in na njem zapisane besede: Živel Kristus! Proč z izdajalcem! Učitelj je prinesel škafo vode in metlo, da bi napis izbrisal, a ni ga mogel, ker je bil vpisan z osmoljenim ogljem. Ker mu nikdo ni hotel v vasi pomagati, moral je poslati v bližnjo vas po mizarja, da mu je ta napis odstrgal. — Tako je katoliško ljudstvo obsodilo preganjalce Kristusove!

Devetdesetletnico svojega rojstva je praznoval 4. februarja dijakovarski biskup Josip Juraj Strossmayer, veliki dobrotnik hrvaškega naroda. Bog ohrani plemenitega starčka še mnogo let!

Na Ogrskem so jako nesrečno izpale volitve za liberalno vladno stranko. Katoliška ljudska stranka si je priborila štiri nove poslance; sedaj jih ima 24. Strastni kalvinec in dosedanji ministerski predsednik Tisza je že

podal ostavko cesarju, ki jo je tudi sprejel. Liberalizem se je preživel, zato povsod počasi propada.

Umrli je dunajski pomožni škof in generalni vikar dr. Schneider. Rojen je bil 28. maja l. 1840. Služboval je skoro ves čas na Dunaju, bil je nekaj let izredni vseučiliški profesor in potem dalj časa kanonik pri stolnici sv. Štefana. L. 1898. je postal generalni vikar za dunajsko nadškofijo. Bolan je ležal le malo časa; dobro se je pripravljaj na smrt. Vedno je ponavljal besede: V tebe, o Gospod, sem upal; z imeni Jezus in Marija na ustnicah se je preselil v večnost. V Jeruzalemu je umrl latinski oča k (patrijarh) P i a v i iz franč škanskega reda. Avstrijski romarji jeruzalemski se ga bodo gotovo hvaležno spominjali, ker jim je pokazal vso svojo naklonjenost, ko se obiskovali svete kraje. — V Rimu je umrl zagrebški župnik sv. Marka dr. Štjepan Boroša, odličen pravaš.

Prostozidarstvo pred državnim sodiščem. Prostozidarji, ki imajo po vseh državah že svoje lože, v katerih se zbirajo in kujejo načrte, po katerih hočejo uničiti katoliške Cerkev,

so sklenili ustanoviti tudi na Dunaju veliko ložo „Avstrija“. Do sedaj ni bilo dovoljeno v Avstriji prostozidarstvo; tudi v tem slučaju ni hotela vlada potrditi ložinih pravil, češ, da se iz njih ne more uvideti društveni namen. Fra mazona Zentner in dr. Roth sta se pritožila na državno sodišče, ki je pa njuno pritožbo zavrnilo.

Katoliško vseučilišče v Solnogradu je imelo 29. januarja občni zbor, kateremu je predsedoval kardinal Katschthaler. V svojem nagovoru je povdarjal, da se društvo vedno bolj približuje uresničenju svojega namena. Tudi papež Pij X. blagoslavlja društveno delovanje, kakor je naznanil njegov državni tajnik kardinal Merry del Val v posebnem pismu. Društveno premoženje znaša sedaj 2 milijona in 43.421 kron. V l. 1904 se je pomnožilo premoženje za 270.000 kron. — Dal Bog, da se kmalu otvori prepotrebno vseučilišče. Saj je znano, da duh na naših visokih šolah ni niti krščanski, niti domoljuben. Velika večina profesorjev je judovska, med ostalimi je pa žal le malo prepričanih katoličanov.

Duhovske vesti s Koroške. Presvitli cesar je imenoval za kapiteljskega dekana v staroslavni Gospisveti grabštajnskega dekana č. g. Andreja Wieser. Podelil se je po odstopu č. g. C. v. Kramar izpraznjeni kanonikat v Velikovcu č. g. Jožefu Dobrovč, mestnemu kaplanu v Celovcu.

Imenovan je bil č. g. dr. Ivan Zore za učnega prefekta v duhovskem semenišču v Ljubljani.

Umrli so: Na Bevkah pri Vrhniku častiti g. zlatomašnik in ekspozit v pokoju Anton Vonča. V Bevkah je opravljal službo ekspozita

celih 41 let, namreč do 25. oktobra 1904. S tem dnevom je stopil 85 letni starček v pokoj. — 31. januarja je umrl preč. gospod Janez Dolinar, duhovni svetnik in župnik na Raki. Služboval je kot kaplan v Velikovcu na Koroškem, na Kranjskem v Kamniku, na Breznici, v Žužemberku, Šent Jerneju, Šmariji, kot župni upravitelj na Kopanju, kot župnik v Šent Janžu, od l. 1886 pa na Raki. Pokopan je bil 3. februarja. — V Celovcu je umrl umirovljeni župnik č. g. Jožef Hrobatin. V Laporju na Štajerskem pa č. g. župnik Bizjak. — 2. februarja je izdihnil dušo č. g. Janez Železnikar,

zlatomašnik in beneficijat v Št. Vidu pri Brdu, kjer je opravljal do zadnjega časa svojo službo. — V Mavkinjah na Goriškem je prominol č. g. vikar Anton Keber. N. p. v m.!

Obolel je zopet misijonar č. g. N a s t r a n. Po bolezni, ki jo je prestal v Ljubljani, se je preselil za nekaj časa na Štajersko, kjer je zopet obolel. Iti bo moral na jug, da si utrdi zdravje. — Dobremu in gorečemu gospodu na moč želimo zdravja in ga priporočamo v molitev.

Umrl je na Dunaju 5. januarja č. gospod Martin Derler, jubilar, v svojem 90. letu. Blagi pokojnik je bil prednik misijonske družbe lazaristov ter ravnatelj bratovščine svetega Duha. Skrbel je, da se je ta razširila po celi Avstriji in pred nekoliko leti tudi med Slovenci. Od tedaj imajo tudi Slovenci priložnost, da se pridružijo temu češčenju. Priporoča se torej blagi pokojnik v molitev vsem udom bratovščine sv. Duha.

Ljubljanski Salezijanci so slovesno praznovali god sv. Frančiška Salezija dne 29. januarja. V stolnici je govoril o don Bosku in njegovih delih nemški govor ob pol 10. uri pater Roller iz družbe Jezusove, na Rakovniku pa jezuit pater Ž u ž e k slovenski govor. Moški častivci sv. Rešnjega Telesa so molili Najsvetejše isto nedeljo popoldne v salezijanski kapelici na Rakovniku. Tudi presvitli gospod knezoškof so tu počastili Najsvetejše.

Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Ljubljani bode 6. avgusta t. l. slovesno praznovalo svojo petdesetletnico. Ustanovljeno je bilo 29. aprila l. 1855.

* * *

Iz Metlike, 13. nov. l. l. blagoslovila se je v Metliki nova zastava mladeniške Marijine družbe. Zjutraj bilo je med sv. mašo skupno sv. obhajilo, popoldne so vrli neustrašeni mladeniči molili uro pred sv. R. Telesom skupno z dekleti iz Marijine družbe. Prišli so slovesno vsi mladeniči okrog 110 po zastavo, pred proštijo jo nesli med zvonjenjem in petjem v cerkev, spremljani od dekliške Marijine družbe z zastavo. Po „uri“ blagoslovil je mil. g. prošt Frančišek Dovgan novo zastavo, kumica je bila blag. gospa Kl. Vukšiničeva. Zastava je krasno delo Mattnerjevo iz Linca. Marija Brez-

madežna z napisom: „Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, in sv. Stanislav z napisom: „Sv. Stanislav, bodi priprošnjik Marijinih sinov!“ ste krasno izdelani podobi družbenih zavetnikov mladeniške družbe. Na azurni podlagi se v krasnem vidu opazi zlato vezeno cvetje slovenske lipe. Trak, ki ga je pripela blag. g. kumica, dičijo značilne besede: „Vse za vero, dom, cesarja!“ in „kot skala, kot hrast bomo stali, duše pogube srčno varovali!“ Po blagoslovu je nastopil č. g. Nik. Stazinski, domačin, župnik na Planini, in je z ognjevito, njemu lastno vneto besedo pojasnil slavnostni dan blagoslovljenja znaka njihove možate krščanske odločnosti. Natlačeno polna cerkev poslušala je bojovite besede g. Stazinskega, in posebno mladeniči bodo si gotovo šteli med najlepše dneve ta dan, ko jim je zopet z zastavo njihovo dana prilika, da se znova pridružijo Mariji in lepemu krščanskemu življenju, oziroma, da še bolj navdušeno stopajo po potu, po potu Marijinem do Jezusa. Na koncu govora je zaoril iz močnih mladeniških grl divni junaški klic: „Trdni kot skala, kot hrast bomo stali, duše pogube srčno varovali.“ Sledile so pete litanije, pri katerih so mladeniči peli pod izbornim vodstvom g. Mihelčiča navdušene Marijine pesmi. Sprejetih je bilo na novo 12 fantov v družbo. Po slovesnem „Te Deum“ z blagoslovom je vzdignil krepki zastavonoša zastavo in vrnilo so se v procesiji v proštijo. Sedaj je ponosno zavihrala zastava v zraku najprej mladeniška in pod njo čez 110 fantov in za tem dekliška, ki varuje čez 350 deklet. Skupno petje pred proštijo fantov in deklet ob pogledu na ti dve lepi zastavi obeh Marijinih družb je res ganilo srca in znova navdušilo, da skupno pod zastavo Marije gremo v boj zoper sovražnike naše vere in narodnosti, vsaka družba zase pa še kliče na pomoč zavetnika svojega: fantje sv. Stanislava, dekleta sv. Jožefa. Ločili smo se, a nismo se ločili — združili smo se zopet v Mariji. Sedaj, fantje in dekleta na noge, ne spati! Blagorodna mil. kumica nam je pokazala pot, ko je pripela na Vašo zastavo trak, ki v slovenski barvi govori: Vse za vero, dom, cesarja! Telo in duša Vaša dela naj za Boga in narod in če treba tudi umreti! — 19. nov. 1904. pa smo obhajali zopet shod tretjerednikov iz župnij Metlika, Radovica, Semič, Suhor, Podzemelj. Neumorno delavni župnik na Suhoru g. Jak. Pavlovčič preskrbel je, da je bil slovesni shod tretjerednikov pri treh farah pri Me-

tliki. V procesiji, katero je vodil preč. g. dekan semiški od farne cerkve do treh far — bilo je navzočih več kot 500 udov iz 3 reda. Vizitator g. pater Kornelij je v lepem govoru razložil pomen shoda v čast Brezmadežni ob 50 letnici in pozval, da naj skrbijo, da bodo vsi ljudje ob 50 letnici res tudi posnemali Marijo zlasti v češčenju svetega R. T. Preč. g. dekan je nato ob asistenci daroval sv. mašo.

Iz Srednje vasi v Bohinju. Tudi pri nas smo slovesno praznovali Brezmadežno. Zvečer pred praznikom smo imeli slovesno razsvetljavo. Ko se je po zdravi Mariji naredila noč, so se zasvetile po hišah na vseh oknih sveče in lučice kot pozdrav vdanega ljudstva prečisti Devici. Vse je bilo v lučični svetlobi, da so bile naše vasi čisto spremenjene. Med tem časom so pa v hišah molili rožni venec in litanije Matere božje; Marijini otroci so se zbrali v cerkvi in se z molitvijo in petjem pripravljali na slovesni dan. Do petsto vernikov je okoli praznika prejelo sv. zakramente, da bi bili na dan Brezmadežne tudi brezmadežni. Na Spočetje popoldne smo se vsi še enkrat slovesno posvetili Mariji. — Petdesetletnico smo pa že ob rožnivenški nedelji slovesno praznovali. Pri nas imamo takrat zaradi bratovščine odpustke „toties quoties“; kolikor pride kdo v cerkev, zadobi popolni odpustek, če spolni določene pogoje. Ta nedelja je postala v zadnjih letih res dan molitve in sprave z Bogom. Letos so za rožnivenške odpustke spovedali trije spovedniki nad 1200 ljudi, z otroci vred do 1350. V petek in soboto zjutraj so opravile spoved ženske in otroci, zvečer smo do pozne ure spovedovali skoro same mladeniče in može. Zjutraj so bile že pred tremi spovednice oblegane od samih možakov, katere smo spovedovali čez deveto uro, cel dan je bila cerkev skoro polna ljudstva. Vsi, ne le ženske, kakor pogosto očitajo odpustkom porciunkule, so se hoteli vdeležiti odpustkov. Tudi naši mladeniči in može so hodili iz cerkve in zopet nazaj klečat pred Marijo in prosit njenega varstva. Spoznali in čutili smo vsi, da nas hoče Marija po rožnem vencu pripeljati k svojemu Sinu.

Rajhenburg. Dobrotniki iz Doline pri Trstu darovali so za novo Lurško cerkev Marije Brezmadežne v Rajhenburgu 21 K 10 vin.

V Radečah pri Zidanem mostu se snuje Marijina družba za dekleta. Na praznik presve-

tega Imena Jezusovega je bil prvi govor za kandidatnje, katerih je doslej 26. — Upamo, da bo dekliška Marijina družba, ko bo enkrat ustanovljena, zvesta pomočnica in tovarišica mladeniški Marijini družbi, ki obstoji v naši fari dobri dve leti in se še nekaj drži.

V Moravčah je pr. m. umrla Marija Jerin. Pokojna je bila vzorna katoličanka in posebna dobrotnica cerkvi. Bila je pa tudi ud raznih bratovščin ter se odlikovala v pobožnosti in ponižnosti.

Iz Moravč. Krasen dan je imela naša Marijina družba na praznik 8. decembra. V proslavo 50 letnice Brezmadežne smo imeli ta dan skupno sv. obhajilo s krasnim govorom o Brezmadežni. Popoldne pa so naša vrla dekleta Marijine družbe uprizorila igro „Lurška pastirica“ z raznimi deklamacijami Sardenkovih pesmi. Udeležba je bila kljub slabemu vremenu res obilna. Naša mladina je zopet pokazala, da je med nami uničen tisti prazni strah pred zaničevalci in nasprotniki Marijine družbe.

Iz Hotiča. Prežalosten dan bil je za vso našo malo župnijo in tudi okolico. Spremili smo k večnemu počitku našo sestro in ljubljeno prijateljico Marijo Kos, bila je v 21. cvetočih letih. Bila je uzor poštenega in bogoljubnega življenja, živela na tihem kot vijolica v grmu. V dolgi in mučni bolezni prejemajoča sv. zakramente, je mirno in potrpežljivo prenašala svoje bolesi. Večer pred smrtjo je želela prejeti sv. Rešnjo Telo, kar se ji je tudi izpolnilo; prihiteli so g. župnik v spremstvu mnogih vaščanov ji podelit sv. popotnico. Zaspala je še tisti večer v rokah družbine sestre. Vedno je tolažila svoje domače: ne jokajte, saj rada umrjem! Pogreb je bil 27. novembra nad vse slovesen, da še nismo videli takega. Zbrali so se sorodniki, sosedje, znanci od blizo in daleč. Prihitele so z zastavo Marijine hčere iz Vač in okolice spremit svojo sestro. Z gorečimi voščenkami in venci so korakale ob krsti. Žalostni spreved je ganil vsakega. Tovarišice iz Vač so ji zapele v slovo. Hvala Vam vsem, ki ste v tolikem številu prihitele od blizo in daleč se poslovit od naše ljubljene nepozabne sestre!

Sela pri Šumbregu. Na dan 8. grudna l. l. smo imeli pri nas zjutraj skupno obhajilo Marijine družbe in drugih vernikov. Nato pridiga, slovesna peta sv. maša pred izpostavljenim svetim

Reš. Telesom. Popoldne ob $\frac{3}{4}$ 2. se pa zbere vsa šolska mladina pod vodstvom g. učitelja, v krasno ozaljšani in čarobno razsvetljeni cerkvi. Nato zapoje vsa šolska mladina pesem Brezmadežni. Naj združim zdaj nebes Kraljica . . . enoglasno s spremljevanjem harmonija. Ob 2. popoldne izpostavi gospod župnik Najsvetejše med petjem nedolžnih otrok. Nato sledi: slavnostni govor častitega gospoda župnika. — Po govoru je bil sv. rožnivenec in pete litanije M. B. Lepo je peval cerkveni pevski zbor in vse ljudstvo po cerkvi. Po blagoslovu je bilo še posvečenje „Brezmadežni“. — Našemu g. župniku izrekamo najsrčnejšo zahvalo za krasno prireditvev. — Naj še nakratko sporočim o Marijini družbi. V družbi so skoro vsa dekleta naše župnije, le devet jih še tava izven nje; za katere je pa upati, da jih zgledno obnašanje Marijinih hčera pod vrlim vodstvom častitega g. župnika še privede do spoznanja, da edino po Mariji more priti, kamor si vsak človek želi. Naj še dostavim, da si je tukajšnja Marijina družba omislila krasno društveno zastavo, katero so blagoslovili župnik na veliko nedeljo zjutraj pred vstajenjem.

Šentvid na Planini (Štajersko). Združena Mar. družba šentvidske fare na Planini je slavila zlati jubilej svoje zlate nebeške Matere s tremi procesijami v sosedno Zagorje in s skromnim pozdravljenjem altarnega kipa Brezmadežne v svoji družbeni kapeli. Zagorska Marija slovi romarjem od Mure in Sotle do Savinje in Krke in še dalje. V nedeljo po Vnebohodu je pred njo na kolenih veliko tisoč štajerskih, prvo nedeljo avgusta pa skoraj nič manj kranjskih romarjev zbranih. Daleč naokrog je še v živem spominu nedosežno vzvišeno in navdušeno izraženo pravo srčno veselje, ki so ga nam v tem Marijinem svetišču razodeli sami prevzvišeni knez o priliki svojega prvega obiskanja te cerkve, dne 6. jun. 1902. Njih Ekscelenca, ki so že v marsikterem svetovnoznanim domu opravljali svojo pobožnost, so v tej romarski cerkvi v enomer med svojo pridigo zagotavljali Mariji in razveseljenim faranom svoje srčno veselje z besedami gorečega svetega Pavla (2. Kor. 6, 11) „naša usta so odprta do vas, in naše srce je razširjeno“ od duhovnega veselja, kterega so premilostljivi še isto popoldne dejansko pokazali, ko se kar ločiti niso mogli izpred zagorske Marije. — In ta izvoljeni šotor naše najboljše zaščitnice si je izbrala planinska Mar. družba

kot cilj svojih Marijinih procesij letos (1904) trikrat in sicer dne 24. maja, 2. julija in 21. novembra, torej na same Marijine dneve. Vsakokrat se je vrlo skazal Marijin pevski zbor pod spretnim vodstvom vlč. g. župnika šentvidskega, bodisi gredoč v procesiji, bodisi med sv. mašo v cerkvi. Vsakokrat so se naši Marijini družbi pridružili farani v obilnem številu; zlasti 24. maja je bila planinska procesija naravnost veličastna. Vsakokrat pa so se naši fari pridružile tudi procesije sosednih far (Prevorje, Slivnica, Pilštanj, 2. julija celo Kozje). Vsakokrat je bilo pred Marijinim oltarjem več sv. maš. Njih slovesnost so zelo povzdignili prav dobro izvežbani cerkveni pevski zbori pilštanjski in kozjanski. — Vsi trojni izleti k Mariji so nam bili v prijetno veselje, veliko dušno korist in tolažbo, pa tudi v osrčevanje za Marijo in Jezusa. — Dekleta Mar. družbe pa so uprizorile jako spretno in ginljivo Sardenkovo „Skrivnostno rožo“. Simbolična znamenja (križ, sidro, srce, krona) je izdelal lepo in cenó marijorski zlatar, g. Tratnik.

Iz Kozjega na Štajerskem. Obhajali smo tukaj tridnevno brezmadežnega spočetja Device Marije od 5. do 9. listopada. Vodila sta jo častita gospoda misijonarja od sv. Jožefa nad Celjem, Janez Macur in Krivec. Cela kozjanska župnija se je v teh dneh prenovila. — Udeležba je bila velikanska. Obhajancev je bilo nad tisoč. To so bili dnevi res veselja in radosti za celo kozjansko župnijo. — Kakor se je bralo in se še bere, da so se po vesoljnem katoliškem svetu obhajale slovesne devetdnevne na čast brezmadežnega Spočetja Device Marije, tako so se tudi v Kozjem obhajale od 31. listopada do 8. grudna. Sklep te devetdnevne pobožnosti je bil na praznik čistega Spočetja Device Marije prav sijajen. Vseh obhajancev je sprejelo nebeškega ženina pod podobo belega kruha čez pol tisoč. Lepo število za majhno župnijo. Popoldne pri večernicah pa je bil tudi sklep sv. leta za lavantinsko škofijo. — Ob tej priliki še moram omeniti in to je tudi moja dolžnost, da so se dne 27. novembra poslovili od kozjanske župnije preč. gospod kanonik in dekan Janez Bosina in se preselili na svoje posestvo kot 83. letni starček v pokoj, da se nekoliko odpočijejo od svojega trudapolnega delovanja, dokler jih ljubi Bog ne pokliče po zasluženo plačilo v sveta nebesa. Vpokojeni

gospod so vodili in oskrbovali kozjansko župnijo in vso dekanijo celih 33 let. Med tem dolgim časom so večinoma vso cerkev prenovili, tako, da kar se vidi v njej, je večinoma vse njihova požrtvovalnost. — Veliko so toraj storili in žrtvovali za olepšavo hiše božje iz svojega lastnega žepa z več tisoč kronami. Naj jim ljubi Jezus po priprošnji prečiste Device Marije vse tisočero poplača v svetih nebesih. Ljubi Bog naj jih ohrani med nami še do skrajne meje njihovega življenja žive in zdrave!

Na Čatežu pod Zaplazom bo sveti misijon in sicer od 18. do 27. svečana. Vodili ga bodo čč. gg. misijonarji iz Celja.

Ribniški romar. Res je, da jesenski čas poneha romanje, vendar sem jo jaz še nekaterokrat udaril na pot in to vam hočem ob kratkem opisati. — V začetku oktobra leta 1904 sem bil v Loškem potoku. Okoli 400 Potočanov gre vsako jesen v hrvaške šume na delo. Za te „Hrvatarije“ napravijo ondojni skrbni g. župnik vsako leto malo pobožnost, ob kateri lahko prejmejo sv. zakramente, in v ta namen povabijo tudi tuje spovednike. Letos je bilo pet spovednikov. Gregorski župnik je v nagovoru po sv. obhajilu razložil, kak pomen ima za nje, ki se ločijo od doma, krščansko poslovlilo: Z Bogom! — Proslava Brezmadežne ob petdesetletnici na Veliki Slevnici za laško, robarsko in gregorsko župnijo drugo nedeljo v oktobru se je v kljub skrajno neugodnemu vremenu prav lepo izvršila. Navdušen cerkven govor je imel g. Mrkun, po petih litanijah bila je predstava igre: „Lurška pastirica“. Ljudstvo je bilo očarano. — 21. oktobra spremili smo k večnemu počitku učenko Anico Jaklič. Na praznik sv. Reš. Telesa je prejela prvo sv. obhajilo na postelji, na kateri je Bog očiščeval njeno dušo najmanjšega madeža še skoro pet mesecev. Naposled so ji preskrbeli lurške vode. Opravljala je devetdnevnicu in uživala vodo. Tisti večer, ko je bila dokončana devetdnevnicu, vzela je Marija Aničino dušo v nebesa. Marija pač ve, da je najbolje zdravje nebeško veselje. — Na praznik Marijinega brezmadežnega Spočetja ustanovili so pri Svetem Gregoriju Marijino družbo za dekleta. Sprejetih je bilo dvanaest deklic. Ker hoče domači župnik, da bi bila Marijina družba biser župnije, zato je jako strog, in marsikatera, ki bi bila prav dobra Marijina hči, si ne upa

blizu. — Šolsko slavlje Brezmadežne vršilo se je prav slovesno v Loškem potoku. Šolska mladina zbrala se je dan pred praznikom v šoli, in sicer v sobi, kjer je bila okrašena podoba Brezmadežne. Po nagovoru g. nadučitelja podala se je mladina z zastavo v cerkev k sveti maši, med katero je imel primeren nagovor gospod kaplan. Tudi v Sodražici so imeli ob osmini praznika Brezmadežne primerno šolsko slovesnost.

Zahvale za uslišano molitev.

I. P. v Zagorju se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Antonu Pad. za uslišano molitev v veliki potrebi. — A. F. iz Ljubljane angelju varihu, sv. Jožefu in dušam v vicah za hitro pomoč v zelo hudi stiski. — Neimenovan sv. Antonu za pomoč v veliki stiski. — A. G. iz Leskovca: Imel sem udno bolezen, v „Bogoljubu“ sem bral zahvalo sv. Vincenciju, zaupanjem jel rabiti njemu čast blagoslovljeno vodo in popolnoma ozdravel. — M. J. praškemu Jezuščku, Materi božji in svetemu Antonu za povrnitev zdravja in za pomoč v važnih zadevah. — M. V. na Nemškem: Sveta dolžnost me veže, da izrekam zahvalo Materi božji na Brezjah, sv. Ani in sv. Antonu, ki so me s svojo priprošnjo rešili gotove smrti v tujini. — M. U. iz Št. Pavla Mariji, sv. Antonu in sv. Jožefu za zboljšanje zdravja. — A. K. Jezusovemu in Mar. Srcu za zdravje. — Neki mladenič iz Škocijana naši ljubi Gospe, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Katarini in dušam v vicah za zaobljene velike milosti. — F. D. iz R. presvetemu Srcu za ozdravljenje. — I. K. v L. presvetemu Srcu in lurški Materi božji za večkratno uslišanje, in še posebej, da se je neka zadeva vsaj deloma povoljno rešila. — A. I. od sv. Gregorja presv. Srcu, lurški Materi božji, sv. Jožefu za uslišano molitev za ozdravljenje in za pomoč v neki časni zadevi. — G. D. iz Gamelnov Dev. Mariji, sv. Antonu za ozdravljenje mučne bolezni. — I. P. in I. V. v Celju Jez. in Marijinem Srcu, sv. Jožefu, sv. Frančišku, sv. Antonu za uslišano molitev v važnih zadevah.

Bila sem v hudih stiskah. Sovražniki so me hoteli popolnoma uničiti. Imela sem celo tožbe. Popolnoma sem že skoraj obupala. Osebnno nasprotovanje, zahrbtno počrnenje in tožbe pred sodnijo bi me bile skoraj uničile. Priporočila sem se presv. Srcu Jezusovemu, Sv. Duhu, prebl. Dev. Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Alojziju in vernim dušam v vicah. Obljubila sem v „Bogoljubu“ se zahvaliti, če dobim drugje službo. Bog me je uslišal. Rešena sem onega kraja, dobila službo drugje, dasi že, ker sem bila na višjem mestu počrtnjena, nikamor nisem mogla dobiti. Za to po mojem mnenju čudežno rešitev se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu in že omenjenim priprošnjikom.

Učiteljica.

Nekoliko navodila za dopisovanje.

Zadnjič smo obljubili, da bomo povedali, kaj naj se poroča in kaj naj se ne poroča.

Sporoča naj se predvsem to, kar služi v spodbudo in posnemanje drugim. Ker to je glavni namen dopisov. Če se na primer piše o umrlih osebah, nas ne zanima toliko, kakšna je bila njegova truga, ampak kakšen je bil dotičnik sam, kaj se imamo od njega učiti. — Da pokažemo en zgled, naj ponovimo tukaj, kar se nam je lansko leto enkrat poročalo iz Mengša: „Naj omenimo, da je naša družba pokazala že svoje dobre sadove. Zastavonošu so grozili, da ga bodo ubili, če bo nesel zastavo; pa fant se ni udal, čast mu zato! Neka dekle se je dala od hudobneža rajše skoro do smrti preteptsti, kakor da bi ustregla njegovi hudobni želji. Bog daj toliko poguma in stanovitosti tudi drugim!“ — Vidite samo dva stavka — pa silno veliko povedanega! To sta dve novici, vredni, da bi se tiskali z zlatom! Takih poročil kaj več!

Če se poroča o cerkvenih govorih, prosimo nikar pisati celih dolgih odstavkov iz govora, ker pridig bi se kmalu napisalo cele strani; k večjemu kratka vsebina govora ali kak posamezen stavek, ki je posebnega spomina vreden.

Tudi dolgih hvalospevov posameznim osebam, slasti odhajajočim duhovnikom ne moremo prinašati. Prepričani smo, da nam tega gospodje ne bodo zamerili; nasprotno

so nam že mnogi rekli: tega nikar! Saj gospodje, kar so dobrega storili, s tem niso iskali svoje časti. — Pač pa je prav, da jim farani oziroma družabniki doma hvaležnost izkažejo, in družbe to tudi v svojo kroniko zapišejo. Hvaležnost je lepa reč in je ni ravno preveč na svetu. Nam pa k večjemu kratko: Družba v N. se lepó zahvaljuje odhajajočemu gospodu

Danes, ko to pišemo imamo v zalogi celih 39 (devet in trideset) dopisov, večinoma dolgih. Ko bi hoteli, lahko napolnimo s njimi cel list in nam bi ne bilo treba nič pisati. Toda, ali bi bili vsi bravci zadovoljni s takim listom? Kajti dopis le tam prav beró, odkoder je; drugi sahtevajo pa še kaj drugega berila, in če ga ne dobé, so nezadovoljni. — Kedar veliko vodá skupaj priteče, voda zastaja. Tako se tudi nam godi; en dopis zavira drugega. Oproščenja prosimo tiste dopisnike, kjer je „Bogoljub“ zelo razširjen, ker na te se nam je predvsem osirati. Pa zdaj bomo to, kar imamo, skušali kar moč kmalu naprej spraviti. Potem pa hočemo enkrat na red priti, tako, da bomo vsak dopis, ko ga dobimo, prinesli koj v prvi ali vsaj v drugi številki. Kratke bomo najprej porabili; dolge pa brez usmiljenja ali temeljito obstrigli, ali, če se ne bodo lahko dali, kakor so dolgi in široki — v koš poslali.

Naznanilo o srečkanju za darove bomo prinesli prihodnjič.

Pozor!

Darovi za dobre namene naj se pošiljajo vselej uredništvu v Zapoge. Nekaj časa sem so darovi precej prenehali, menda nekoliko tudi zato, ker nekateri niso vedeli, kam pošiljati. Zato jim bodi s tem povedano.

Opozarjamo pa tudi, da „Bogoljub“ prinaša tudi Inserate (ogläse, priporočila). In vabimo, da kdor želi, kaj ponuditi in priporo-

čiti, naj se posluži tudi našega lista. Ima že toliko naročnikov, da se izplača. — Nasproti pa priporočamo svojim bravcem, da če kaj potrebujejo ali naročajo izmed reči, ki so v „Bogoljubu“ priporočene, naj se obrnejo najprej do teh obrtnikov in trgovcev, ki se priporočajo v „Bogoljubu.“

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne ostri, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lestenec v renesančnem slogu.

„Katoliška Bukvarna“

v Ljubljani

priporoča za

**— ženine —
in neveste**

knjižici:

Kratek pouk o svetem zakonu. Za slovenske zaročence in zakonske sestavi Janez Zabukovec, župnik. Cena 70 v., s poštnino vred 80 v. — Kdor naroči deset izvodov, dobi enega kot nameček.

Pouk krščanskim starišem. Po naročilu knezoškofa ljubljanskega Dr. A. B. Jegliča, po nemški knjigi obdelal Frančišek Bleiweis, župnik. Cena 50 vin., po pošti 60 vin.

Kljub izvanredno nizki ceni dodano na 20 izvodov enega po vrhu.

Cenjenim naročnikom svetajemo, da nam pošljejo denar po poštni nakaznici naprej in kar na odrezku (kuponu) naznanijo, katere knjige želijo; — na ta način si prihranijo stroške poštnega povzetja. Srečda naj dodajo tudi vaele, kolikor stane pošiljatev po pošti.

FRANJA CZERNY

umetniška vezateljica

v Stari Loki šte. 15

pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje **cerkvenih paramentov vsake vrste** (kakor mašnih oblek, oltarnih prtov itd.) od najprostejših izvršitve do najfinišne slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B. 12-12

**? Ali že imaš ?
te le knjige ?**

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „**Najboljša maša**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1.50, v usnju, zlati obrezi K 2.— in v najbolj lepi vezavi K 3.—

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič.